

bam
bú

«El celebrat retorn
d'una història preciosa
i magistralment escrita.»
The Herald

*El gegant
sota la neu*
John
Gordon

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, S.A.

Títol original: *The Giant Under the Snow*

© del text, John Gordon, 1968
© de la traducció, Margarida Trias Pareja, 2011
© de les il·lustracions, Martín Tognola, 2011
© d'aquesta edició, Editorial Casals, S.A., 2011
Casp, 79 — 08013 Barcelona
Tel.: 902 107 007
www.editorialbambu.com
www.bambulector.com

Coordinació de la col·lecció:
Jordi Martín Lloret
Disseny de la col·lecció:
Nora Grosse, Enric Jardí

Primera edició: setembre del 2011
ISBN: 978-84-8343-145-0
Dipòsit legal: M-26804-2011
Printed in Spain
Imprès a Edigrafos, S.A.
Getafe (Madrid)

Qualsevol forma de reproducció,
distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra només
pot ser realitzada amb l'autorització dels
seus titulars, llevat d'excepció prevista
per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro
Español de Derechos Reprográficos,
www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar
o escanejar fragments d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 /
93 272 04 45).

Índex

I	La mà	11
II	El gos ocult	27
III	La teoria	39
IV	Una ombra al museu	53
V	Ximples en la boira	67
VI	Els homes de cuir	75
VII	Dins de la casa	87
VIII	El regal de l'Elizabeth	101
IX	Tancats dins les muralles	115
X	Vol de nit	127
XI	La casa de l'Elizabeth	135
XII	El rescat	147
XIII	L'amagatall	157
XIV	La torre	165
XV	Crida nocturna	175
XVI	Scrapeshins Passage	189
XVII	L'Home Verd	197
XVIII	El dia de Nadal	213
XIX	La recompensa	221

Capítol I

La mà

Un dia fred i plujós del mes de desembre. Un dels pitjors dies per anar d'excursió als bruguerars. Els núvols eren tan baixos que semblaven arrossegar la boirina per damunt les capçades dels arbres, i a dos quarts de quatre ja era fosc a dins del bosc.

La Jonquil Winters va deixar els arbres enrere i es va endinsar en la bruguera. Que burros tots, i en Bill Smith també: anar-se llançant pinyes, com si fossin nens petits... estava contenta d'haver-se'n anat.

Havia parat de ploure una estona, però ara les primeres gotes d'un altre ruixat tamborinaven damunt les frondes de falgueres. Això els faria córrer cap a l'autocar. Anava massa mudada, ella? Com l'havia anomenada, aquella noia? Tant se val! Deixem-ho estar! Les sabates, les «sabates inadequades» (va serrar les dents pensant en la cara de la senyoreta Stevens mentre l'hi deia) se li havien mullat per dins i per fora. La punta d'una estava ben esgratinyada. Què hi farem! Es va descordar l'abric i va deixar que la pluja l'acabés de mullar de cap a peus: l'abric nou, els texans nous, tot.

Un bosquet, on només hi havia un tipus d'arbre, s'alçava enmig del bruguerar obert. Aniria fins allà i en tornaria caminant al seu ritme i sense que res no l'aturés. Es va treure els cabells llargs que duia ficats dins el coll de l'abric i es va posar de cara a la pluja.

L'autocar que havia dut el grup escolar fins a la bruguera estava amagat al bosc que tenia al darrere. Va sonar el clàxon. Era hora de tornar. La Jonquil es va concentrar en el bosquet. Era ordenat i circular, com un petit temple. En resseguiria tot el volt una vegada, a poc a poc, i els altres haurien d'esperar que acabés.

En Bill Smith es va inclinar sobre un bolet que feia una fal·dilla de volants carnosos enganxat a un arbre mort.

—No m'estranya! —va dir.

L'Arthur Minnett era al costat seu: ros, prim i endreçat.

—Què no t'estranya?

—No m'estranya que els bolets siguin verinosos.

—No pas tots. Els xampinyons, no.

En Bill era una mica més alt que el seu amic; era moreno i vestia més a la moda, però semblava com si, un cop s'havia comprat la roba, ja se'n des preocupés del tot.

—No m'has tornat a entendre —va dir—. Sembla verinós.

—La qüestió és si et mata —va dir l'Arthur.

El xofer de l'autocar va tornar a tocar el clàxon. A la bruguera el so hi arribava dèbil i distant, com una sirena de boira al capvespre, quan la platja s'ha buidat. La Jonquil Winters va tremolar. A l'altra banda d'un mar de falgueres mortes, al bosc no s'hi veia cap indici de moviment.

La senyoreta Stevens anava preguntant si algú havia vist la Winters. No l'havia vista ningú. Es va adreçar al professor Roberts amb els llavis ben serrats.

—No hauríem hagut de venir aquí —va dir ella.

—Què vol que li digui —va replicar el professor, que no volia discutir. Era ell qui havia organitzat la sortida a aquell bruguerar on molts segles enrere hi havia viscut un poble i encara n'hi podies veure l'empremta, si sabies on calia mirar—. Fins i tot ara, no ho sé... hi ha un cert no sé què, en tot això.

La senyoreta Stevens se li va girar d'esquena.

I ara què passa? L'aigua de la pluja queia de l'ala flexible del barret del senyor Roberts i li gotejava sobre la punta del nas. Es va treure les ulleres per eixugar-se-les. Hauria pogut estar content a pesar de tot si no fos per aquella dona, que no tenia cap sensibilitat per l'atmosfera d'aquell lloc solitari. Va sospirar i es va girar cap al seu grup d'alumnes.

—La senyoreta Stevens pateix per la Jonquil Winters —va dir—. Algú té idea d'on pot ser?

—La Jonk Winters, professor?

—Sí, això és el que he dit.

—Val més que l'hi pregunti a en Bill Smith.

—Per què haig de saber-ho, jo? —En Bill estava enfadat. Si li agradava la Jonk Winters, això era cosa seva. Els professors no n'havien de fer res.

«Prou feina tenim», va pensar el senyor Roberts; i ho va deixar córrer.

La Jonk va mirar al voltant seu. El bosquet es trobava en un monticle baix i aplatat, amb una forma tan regular que podria haver cobert les ruïnes d'un petit edifici, potser un temple; però d'allà en sortien unes quantes crestes, com els radis d'una roda o els rajos del sol. La Jonk les va comptar. Quatre de rectes i una de més curta i corbada. No s'assemblava tant a

una roda com a una mà gegantina, amb arbres que s'alçaven entre els dits.

Una mà? I si se li tancava al voltant? Aquesta idea li va fer moure el cap a banda i banda. Ara duia els cabells mullats. Li penjaven uns manyocs foscos sobre les espatlles, i al front se li formava un serrell punxegut. La seva imaginació intentava espantar-la, però no se'n sortiria. Faria tota la volta al bosquet.

Va fer un pas des del monticle cap a una de les crestes, però tenia el peu massa arran de la vora i la terra xopa va començar a esllavissar-se. Va provar de saltar, però l'excés de pressió va produir un petit despreniment a sota seu, i va anar a caure entre els dits de la mà verda. Li va semblar que la mà l'aferrava i va estar a punt de fer un crit, però un moment després en sortia sana i il·lesa.

Es va aixecar, de cara a la mà verda, i es va ajupir per agafar l'abric. Mentre ho feia va veure una cosa que brillava enmig de la terra negra que s'havia després.

El clàxon va tornar a sonar, rondinaire com la senyoreta Stevens. Va ser un devessall improvisat de ràbia el que va fer que la Jonk anés a grans gambades cap a la "V" de les crestes cobertes d'herba i s'ajupís a recollir un objecte brillant. Però, mentre la seva mà s'allargava per agafar-lo, es va aturar. L'objecte era com una cinta de color groc brillant enrotllada sobre si mateixa. Un manyoc de cucs que hivernaven sota terra? No, era una cosa de metall. Va arrencar una fulla de falguera, la va doblegar per mantenir-la rígida i va anar donant cops a l'objecte fins a alliberar-lo: era circular, de la mida de la palma de la mà, i estava constituït per unes cintes metàl·liques que s'entortolligaven i es recargolaven entre elles formant un dibuix infinit. Semblava un fermall; potser era antic, potser

era d'or. Allò era tot un descobriment, sens dubte: havia fet bé d'anar a visitar el temple dels arbres.

El va agafar i en va espolsar la terra de les clivelles mentre l'entregirava entre les mans. Tenia un dibuix ben clar, i al mig de les ratlles daurades entreteixides hi havia la forma d'un home dret amb les cames juntes i els braços oberts. El cap era una llaçada de metall.

Ara se'n tornaria. La mà verda li havia fet un regal. Ja no li semblava hostil. Va fer un mig somriure mentre s'inclinava per fregar el fermall sobre l'herba d'una de les crestes. L'herba era curta i fina i, a sota, la terra era flonja. La va prémer i va cedir. Un altre esllavissament? Més tresors?

Estava a punt de tornar a pressionar quan el pa d'herba es va dreçar com si estigués a punt d'obrir-se espontàniament, i això li va estalviar la feina. Però no va esquarterar-se. Una ona va recórrer tota la cresta i, de sobte, amb un so suau, gairebé com un sospir procedent de sota terra, es va alçar per la part del mig. La Jonk va fer un salt enrere. El moviment es va aturar. La cresta estava completament quieta. El turonet del mig era molt baix, i potser hi era de sempre. És possible que en inclinar-se s'hagués marejat i que tot fos producte de la seva imaginació, però tenia por. Era capaç d'admetre que tenia por. Era hora d'anar-se'n.

Va mirar cap als arbres que amagaven l'autocar, intentant penetrar la foscor de sota les branques. No hi havia cap centelleig ni cap signe de moviment.

I després, directament entre ella i els arbres, potser a unes cinquanta passes, va sortir alguna cosa per sobre l'estesa de falgueres aplatades. Devia tenir les potes del davant repenjades en una prominència del terreny, però, ni que fos així, era massa

gros per ser un gos. Una espessa mata de pèl negre li feia un cap enorme. El musell negre i punxegut apuntava directament cap a ella.

Es va notar un nus a la gola. Se li feia difícil respirar. Després el clàxon va gemegar, i el gos va girar el cap. Només era un gos. Si se li hagués acostat per demostrar-li que no li feia por, no li hauria fet mal. Però, quan aquell cap es va tornar a girar cap a ella, se li va arrufar el musell i va deixar al descobert tota una renglera de dents grogues. La Jonk el va sentir grunyir mentre desapareixia enmig de les falgueres, i va agafar por.

El primer pas li va fer trepitjar una branca caiguda, que se li va enganxar al peu i la va fer entrebancar. Va caure a terra de quatre potes, i després va provar de posar-se a córrer abans d'haver-se incorporat del tot i va ensopegar: va mig caure entre les falgueres, lluny del gos i lluny de l'autocar que els havia de tornar a escola.

Davant seu tenia un camí de caçadors de conills, i el va recórrer; ara ja podia avançar més de pressa i fent menys soroll. Va girar cap a un altre camí parant l'orella mentre corria. No sentia res, però era possible que el gos la seguís en silenci. Va girar el cap enrere i va caure a terra. Es va cobrir el cap amb les mans i es va ajupir.

L'atac no es va produir. Respirant amb dificultat, amb els ulls esbatanats, es va treure els braços del cap i es va quedar escoltant. Res. Es va aixecar, i els ulls van escrutar la bruguera. No hi havia cap indici del gos. Va mirar cap al bosquet. Els arbres es movien. No feia vent, però els branquillons més exteriors s'agitaven violentament i els troncs se sacsejaven, com si alguna cosa enorme els hagués entortolligat i ara es comencessin a desentortolligar.

I, en algun lloc a prop del bosquet, el gos va udolar.

La respiració li xiulava a la gola mentre corria descrivint un ample cercle que havia de dur-la fins on eren els seus amics. L'udol del gos es va aturar a la bruguera, mentre el capvespre anava creixent, i, quan va acabar, va sentir els ganyols de l'animal, que tornava a perseguir-la.

L'animal mirava al seu voltant, buscant-la. De tant en tant, ella li veia onejar la cua negra, però no era capaç de trobar-ne el rastre. La Jonk va anar guanyant control, s'esforçava per moure's més silenciosament i per mantenir-se amagada sempre que podia, però el gos l'obligava a descriure un cercle cada vegada més gran, de manera que ja no anava cap a la zona on hi havia més arbres, sinó cap a una llenca de bosc que s'endinsava al bruguerar. Potser hi estaria més segura, allà dins.

Gairebé ja hi havia arribat quan el gos va trobar el camí per on havia passat ella. Uns quants segons després la va veure. La Jonk es va precipitar cap als arbres, i anava fent ziga-zagues entre els troncs abans que el gos hagués sortit del falguerar.

Es va entrebancar fins gairebé caure, es va incorporar i va seguir avançant. Però tot va ser inútil. Ara notava la pressa del gos. Llavors, de sobte, una mica a l'esquerra i gairebé amagat per una heura, hi va veure un mur i al darrere va descobrir-hi una teulada.

La manera com va recórrer el tros que li faltava va ser gairebé màgica. S'hi va dirigir de dret i va volar cap al mur, mentre el gos encara zigzaguejava entre els arbres. Quan va ser-hi al davant, va saltar tirant les mans amunt entremig de les fulles d'heura i regirant-les per buscar un lloc on agafar-se. La primera vegada va trobar un lloc segur, però els peus li van patinar sobre els maons. Es va aixecar d'una revolada, els peus van trobar una branca i llavors, molt a poc a poc i fent un dèbil

cruixit mentre es movia, l'heura es va desenganxar de la paret i la va fer caure a terra.

El gos, d'un pèl negre i eriçat i amb la gola oberta i vermella, va portar a terme l'últim assalt ferotge. Ella, mentre saltava, va llançar un crit. La boca del gos es va tancar al voltant del seu braç. Ella va ficar l'altra mà enmig del pèl de l'animal i va estirar amb tota la força. El gos va sacsejar el cap, i el dolor que la Jonk va sentir al braç la va fer tornar a xisclar.

Ella li va clavar una coça i va caure a terra: era la presa de la bèstia. El gos va començar a allunyar-se entre els arbres arrossegant-la amb ell. La Jonk gemegava. Per un moment va aconseguir agafar-se a una branca, però el dolor que li produïa la mossegada era tan fort que va deixar anar la mà amb què agafava el gos.

Va cridar per tercera vegada.

Enmig de l'heura es va obrir una porta. En va sortir una figura petita. Una dona. Dues o tres passes i es va aturar.

Llavors la Jonk la va veure i va fer un crit. La dona estava immòbil.

—Ajudi'm! —li va dir—. Ajudi'm!

El grunyit de la gola del gos li va vibrar al braç. La Jonk tenia la boca oberta com si volgués cridar, però aquesta vegada no en va sortir cap so. Al bosc hi havia un silenci absolut.

Llavors va succeir. Un cruixit com un fuet. La gola de l'animal es va obrir i va deixar caure el braç de la Jonk mentre el gos anava a parar violentament a un costat. Es recargolava mossegant alguna cosa que ella no veia. Un altre cruixit i el gos va fer un salt mossegant l'aire. Un cruixit seguia l'altre, i el gos es retorçava i saltava. Després es va quedar a terra retorçant-se; ja no li quedava cap afany de lluita: només tenia por.

En la penombra del bosc, la Jonk no veia què era allò que el gos atacava. Va sentir el so d'una respiració al seu costat i va notar alguna cosa que li fregava el braç. Es va sobresaltar, però era la dona. Era prima i anava vestida de negre. Estava inclinada sobre ella, però no se la mirava.

En la foscor, la cara d'aquella dona només era una forma pàl·lida amb ombres al lloc dels ulls. Però les seves mans, tanca-des sota la barbeta, centellejaven dèbilment mentre les movia descrivint una sèrie de moviments petits i estranys. Amb cada moviment se sentia el cruixit d'un fuet.

El gos es va allunyar feixugament, topant contra els troncs dels arbres. Aquelles mans llueïents continuaven agitant-se.

De lluny, del fons de tot del bosc, arribava un xiulet dèbil. La Jonk va girar el cap. El gos s'allunyava furtivament cap a la foscor dels arbres: negror desapareixent dins la negror. Després, silenci.

Va alçar la vista mentre la dona desenganxava les dues mans i les abaixava. Tenia el cap inclinat, com si escoltés. El xiulet es va tornar a sentir, més distant. El gos es va endinsar en una clapa del sotabosc i, després, novament silenci.

Es van quedar on eren, al bosc hivernal, fins que, molt lentament, la Jonk, sorpresa de no tremolar, va aixecar-se. No va ser fins llavors que la dona es va girar cap a ella. Mentre allargava les mans per agafar les seves, els anells que duïa van tornar a brillar. Sota la duresa dels anells, la pell de les mans era seca i febrilment calenta. Sense pronunciar cap paraula, va fer passar la Jonk per una porta que hi havia a la paret i va tancar-la darrere seu. No calia dir res: la conduïa a un lloc segur.

Van avançar per un camí de sorra. La quietud del jardí no era la quietud del bosc de l'altra banda de la paret. Hi havia

una calma que s'adeia amb l'ordre de les petites tanques verdes, regulars i d'una alçada que no arribava als genolls, que resseguien la sorra flonja que envoltava la casa. El cel era clar i les estrelles brillaven sobre els seus caps, molt amunt. A la casa hi llambregava un foc a terra.

Hi van entrar i la dona va encendre el llum del vestíbul. Continuava tenint-li agafada la mà dreta quan es va girar cap a ella, i la Jonk va notar la pressió dels seus dits, que es movien nerviosament. Era baixeta. Els talons alts que duia la feien ser només una mica més alta que ella. Els seus cabells negres eren tan curts i suaus que se li adaptaven al cap com un casc. Tenia uns ullassos blaus que es desplaçaven ràpidament pel rostre de la Jonk, i una boca petita que dibuixava un mig somriure, després s'esborrava i tornava a aparèixer. Duia un vestit negre i cap altra joia a part dels anells.

—T'ho hauria pogut dir, que el gos no estava lligat —va dir—. El seu amo pensa que em pot obligar a estar-me aquí dins, a la meva pròpia casa, i deixar que aquesta bèstia corri lliurement.

Va fer una ganyota mossegant-se el llavi inferior com si tingués por, però després va riure. Era una rialla segura i afaflagadora per a la Jonk, perquè la dona la tractava de tu a tu, com algú que sabés el mateix que sabia ella.

Però oblidaven l'experiència a la qual la Jonk acabava de sobreviure. La noia es va estremir.

—Em fa mal el braç —va dir.

Els plecs de la rialla van desaparèixer, les celles negres es van corrugar i, sota el maquillatge, la cara de la dona va envermellir.

—Et fa mal?

—Sí. Em fa mal. —Ara la Jonk arrugava el front, enrabiada pel fet d'haver d'explicar una obvietat.

—El seu gos... —va començar a dir la dona, però després es va aturar com si estigués perplexa.

—Li haurien de disparar un tret!

—Disparar?

Era burra, aquella dona? Tenia uns ullassos rodons, ingenus: no entenien res.

—De qui és el gos, doncs?

Per un moment la Jonk va dominar la situació —estava preparada per obligar aquella dona beneïta i poc seriosa a donar una resposta—, però després aquell rostre que mirava va canviar. Se li va relaxar l'expressió, els llavis se li van estrènyer i no va respondre a la pregunta de la Jonk.

—Em dic Elizabeth Goodenough. —Tenia la veu i la mirada tranquil·les.— I tu, qui ets?

—Jonquil Winters.

—Saps qui sóc?

—No.

Però la Jonk no n'estava segura. Aquella cara i aquell casc de cabells negres li deien alguna cosa, alguna cosa que ella havia de reconèixer.

Sense dir res més, l'Elizabeth Goodenough la va conduir del vestíbul a la sala on saltironejaven les flames. La Jonk es va treure l'abric i, sota un llum de sobretaula, l'Elizabeth li va arromangar la màniga i li va examinar el braç. No tenia cap rascada a la pell, però els cops ja se li començaven a ennegrir. L'Elizabeth Goodenough va començar a fer-li massatges al lloc que tenia adolorit. A la sala no hi feia fred, però la Jonk tremolava. La dona esperava que deixés d'estremir-se, però el tremolor era incontrolable. Al cap d'una estona, delicadament, li va dir: